

begæres alene af en af ægtefællerne. Efter forslaget § 37 havde enhver af ægtefællerne ret til skilsmisse, når deres samliv på grund af uoverensstemmelse havde været hævet i de sidste 3 år. Ifølge gældende ret kan ægtefællerne, når de er enige eller hvis sagsøgtes livsførelse hovedsagelig er skyld i samlivets ophævelse, få skilsmisse efter 4 års samlivsophævelse. Er det sagsøgerens livsførelse, der er hovedårsagen til ophævelsen af samlivet, „bør skilsmisse i almindelighed ikke gives“. Efter nyere retspraksis er der dog givet skilsmisse efter ophævelse af samlivet i 7-8 år, selv om sagsøgeren måtte anses som den „skyldige“ part.

Med hensyn til *fremgangsmåden* ved opnåelse af separation og skilsmisse indeholdt forslaget en række ændringer i forhold til den gældende lov. Ægtefæller, som ønsker separation eller skilsmisse, ville altid få mulighed for at vælge mellem domstolsafgørelse og administrativ bevilling, medens man nu ved skilsmisse efter separation kun kan gå bevillingsvejen. Forslaget indeholdt endvidere en bestemmelse om, at der straks ved separationen tages stilling til, hvorledes vilkårene skal være også efter den skilsmisse, der ofte følger efter.

Initiativet til revisionen af ægteskabslovgivningen blev taget på nordisk basis bl. a. af Nordisk Råd, der i 1955 henstillede til regeringerne at undersøge forudsætningerne for en revision af de nordiske landes lovgivning om ægteskab og ægtefællers formueforhold, således at lovgivningen kunne blive så ensartet som muligt. I Danmark blev der i 1957 nedsat et ægteskabsudvalg, hvis første betænkning blev grundlaget for ændringerne i 1963 i skiftelovens kapitel om skifte mellem ægtefæller. Det er udvalgets anden betænkning fra 1964 (betænkning nr. 369/1964 ægteskabs indgåelse og opløsning samt forældremyndighed og samkvemsret), der har dannet grundlag for det fremsatte lovforslag. Nordisk Råd tog spørgsmålet om utroskab og separationstidens længde op på den 15. session i 1967, og den rekommandation, der blev vedtaget, er fulgt i lovforslaget.

Forslaget fik ved 1. behandling i almindelighed en velvillig modtagelse.

K. *Axel Nielsen* (S) fremhævede, at forslaget ikke havde været behandlet i hans gruppe. Han henstillede, at der kom offentlig debat om lovforslaget. *Hanne Budtz* (KF) fandt det personligt rigtigt, at utroskab i princippet bevares som skilsmissegrund. *Merete Bjørn Hanssen* (V) kunne tilslutte sig nedsættelsen af ægteskabsalderen for